

Tid, man saaledes gav med Hensyn til de allerede tidligere bortkomne Statsobligationer, idet jeg gjorde opmærksom paa, at det vilde i Virkeligheden kun blive en Præskriptionsfrist af 7 Fjerdingaar, man saaledes gav. Naar man ellers i disse Forhold anser det for at være i og for sig naturligt og rigtigt at gjøre Præskriptionstiden saa lang, som man gjør den, nemlig 20 Aar, saa forekommer det mig, at det nok kan siges, at 7 Fjerdingaar i dette Tilfælde er noget vel kort. Men, som sagt, det var egentlig kun min Hensigt at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt; det er naturligvis noget Vilkaarligt, om man vil sætte 7 Fjerdingaar eller 3, 4, 5 Aar, og det er ikke min Hensigt paa dette Punkt at drive Sagen videre eller stille noget som helst Uendringsforslag. Hvad § 1 angaaer, da forstaaer jeg meget vel, at de Betragtninger, der have været ledende fra Først af for den høitærede Finansminister og senere navnlig ogsaa for det andet Thing, have været Hensynet til Finansernes Stilling og til de formentlig retmæssige Giere af bortkomne Obligationer; man har villet lette Sagen for disse Giere og ogsaa gjøre det muligt for Finanserne paa en billig Maade ligeoverfor de Vedkommende at komme til Klarhed i disse Forhold. Men der er naturligvis en Trediemænd, som man ikke kan undlade ogsaa at tage Hensyn til, og det er Besidderen, Ihændehaveren af de formentlig bortkomne Obligationer. Disse Ihændehavere kunne naturligvis være uretmæssige Ihændehavere, men det er jo ogsaa meget vel muligt, at de kunne være fuldkommen retmæssige eller godtroende Ihændehavere af Obligationerne, og forsaavidt dette kan være Tilfældet, er det ganske vist i sin Orden, at man ogsaa tager Hensyn til dem, saameget mere som en saadan Hensynstagen i Virkeligheden bliver en Hensynstagen til den almindelige Kredit, til Omsætningsforholdene i det Hele. Herom er der naturligvis heller ikke nogen Tvist, der spørges kun om noget Mere eller Mindre. Den høitærede Minister mente nu, at der ikke kunde være nogen Betænkelighed ved den Præskriptionsfrist af 3 Aar, som jeg havde gjort opmærksom paa vilde i visse Tilfælde blive den nye Præskriptionsfrist for Coupons, idet

han navnlig anførte, at der var mange Steder hvor man i det Hele har en meget kortere Præskriptionsfrist for Coupons end den, der her er opstillet som den almindelige, nemlig 20 Aar, at den navnlig paa flere Steder kun er sat til 5 Aar. Det kan være rigtigt, men jeg skal tillade mig at fremhæve, at det netop er med særligt Hensyn til, at Præskriptionsfristen for Coupons i disse særegne Tilfælde ikke bliver den samme som for Statsobligationer eller Coupons i Almindelighed, nemlig 20 Aar, at det er forekommet mig betænkeligt at sætte denne særlige korte Præskriptionsfrist af lidt over 3 Aar. Om man skal sætte 20 Aar eller 10 Aar eller 5 Aar som Præskriptionsfrist i Almindelighed, derom kunne Meningerne være delte; det er tilbøielig en Skjønssag; men det bliver betænkeligt i ganske særlige Tilfælde at indføre en kortere Præskriptionsfrist, naar den danske Nets almindelige Regel er den, at Præskriptionsterminen er 20 Aar. Det er netop derved, at man kan ledes til Feiltagelser og Skuffelser. Jeg har særlig følt mig opfordret til at henlede Opmærksomheden paa disse Rentecoupons, fordi det forekommer mig, at Lovforslagets § 1 maa erkjendes for praktisk ikke at kunne medføre nogen sær Betænkelighed i Henseende til selve Obligationerne. Det vilde nemlig være i høieste Grad uforsigtigt, om Nogen vilde indlade sig paa at kjøbe Obligationer, med hvilke der skulde følge Coupons, naar disse ikke fulgte med, og jeg veed ikke rettere, end at ved Obligationer, med hvilke der ikke følger Coupons, fordres der i Finanserne, at Obligationen skal fremkomme hver Gang, der udbetales Renter, og der gjøres da en Bemærkning paa Obligationen om, at den saaledes er præsenteret ved den forlangte Renteudbetaling. Den, der indlader sig paa at kjøbe en Obligation, vil saaledes af selve denne kunne se, om den har været præsenteret til Renteudbetaling eller ikke, og hvis det forholdes sig saaledes — det er ialfald Tilfældet med visse Obligationer — saa vil det, som jeg sagde, ikke være muligt for Nogen at kjøbe en saadan Obligation uden med stor Uretfærdighed, naar der for en lang Arrække mangler Ankyndning af, at der har fundet Renteudbetalinger Sted. Men med Hensyn til Cou-